

Síðsøga

Óli Jacobsen

MARIA HANSEN: ARBEIÐSGENTA HJÁ PRESTI OG MESLINGAGRINDIN

Sum granni til prestagarðin kom Maria at hava gott samband við prestarnar. Hon fekk eisini samband við meslingarnar í 1935

4. partur

Vit búðu nær kirkjuni og prestagarðinum á Nesi og komu tí at kenna fólkin har. Fyrsti prestur, eg minnst, er Kaj Fibiger Jensen, sum var prestur á Nesi frá 1929 til 1934. Kona hansara kallaðist Ingeborg. Teirra elsta barn var Samuel, sum var javngamal við meg f. 1928. Í 1931ingu tey ein son, Johannes, sum doyði sum nýfðingur og er jarðaður á Nesi. Eg veit hvar tann grøvin er. Meðan tey enn vóru á Nesi,ingu tey seinni dótturina Ruth.

Aftaná Fibiger Jensen kom Poul Johannes Buhl Nielsen, sum var prestur frá 1934-1946. Hann hevði áðrenn tað verið prestur í Havn. Buhl Nielsen var einkjumaður, tá ið hann kom inn á Nes, men í 1936 giftist hann við Brynhild Margrethu Rasmussen úr Sandavági. Tey bæðiingu fyra børn, Ellen Áse, Ruth, Bent og Tove.

Eg fekk eisini eina serliga uppgávu fyri prestin. Eg gekk í skúla á Toftum. Tá var ikki so ofta gingið við posti út á Nes. Tað var litið mær til, at taka postin av posthúsinum á Toftum til prestagarðin, tá ið eg kom heim úr skúlanum. Posturin kom jú úr Havn við mjólkarbátunum, og posthúsið var á brúnni. Hann hevur litið mær væl til, tí tá havi eg ikki verið rættiliga gomul. Eg fekk so ein góðan drekkamunn afturfyri. Tey vóru ógvuliga góð við meg. Foreldrini hjá Brynhild komu eisini viðhvørt úr Sandavági at ferðast. Tey vóru eisini so góð við meg, og mamma hennara plagdi onkuntíð at binda mær okkurt.

Eg fór at tæna hjá teimum, tá ið eg var 14 ára gomul. Her var rættiligur stíllur í. Her vóru upp til tríggar arbeíðsgentur, ein stovugenta, ein barnagenta og ein køksgenta. Eg var barnagenta og kom tí at kenna børnini ógvuliga væl. Tey vóru fitt fólk at vera hjá.

Missión og samband

Buhl var ein av oddamonnum í heimamissiónini, og hann var altíð við til møtir.

Heimamissión var sterk úti á Nesi og Toftum. Her byrjaði hon sítt virksemi í 1907. Míni foreldur vóru eisini við, og tey gingu altíð á møti. Mamma var trúgvandi, áðrenn hon fór út á Nes. Fyrstu tíðina var einki missiónshús. Tá savnaðust tey í heimunum hjá hvørjum øðrum.

Tað gjørdist skjótt ov trongt, og skúlin varð eisini brúktur. At fara í sunnudagsskúla var eisini ein sjálffylgja. Sunnudagsskúlin innan

Prestur Fibiger Jensen við konu og børnum

kirkjuliga karmin byrjaði á Toftum í 1921. Tey fyrstu árin var tað Lena í Tøðu, sum hevði sunnudagsskúla. Eftir at missiónshúsið Tabor varð bygt varð sunnudagsskúlin í Tabor, tá stóð Jenny Johannesen fyri honum.

Missiónshúsið varð bygt í 1939, tað varð vígt av Buhl Nielsen. Seinni er so komið eitt nýggjari og størri missiónshús á Toftum.

Blái Krossur byrjaði sítt virksemi hjá okkum í 1908. Tað var eisini ein sjálffylgja, at sum 14 ára gamal gjørdist ein limur í hesum felagnum. Her var eg limur, til eg flutti til Gøtu. Í Gøtu hevði verið ein deild av Bláa Krossi, men hon var hildin uppat nokk so tíðliga.

Tað varð hildin ein árlig bláakrossveitsla, annaðhvørt ár Toftum og annaðhvørt ár í Rituvík.

Politikkurin, tað var samband! Vit komu eisini beint inn í Sambandsflokkinn, tá ið Hildibjörg, systir mín, giftist við Jógvan Ingvar Olsen, sum eitt mannaminni umboðaði sambandsflokkinn á tingi. Pápi Jógvan Ingvar. Jens Christian Olsen, sum eisini var tingmaður fyri Sambandsflokkinn undan Jógvani, var eisini virkin missiónsmaður. Hann var eisini virkin innan Bláa Kross, har hann var næstformaður og formaður í landsfelagnum í mong ár.

Meslingar og grind

Eg var sjeý ára gomul, tá ið meslingagrindin var í Gøtu seint í 1935. Meslingasmittan spreiddi skjótt um stóran part av landinum. Pápi hevði ikki havt meslingar, so hann fekk teir mildar, tí hann var vaksinaður. Mamma hevði havt meslingar frammanundan, so hon var sloppin tá. Eg var tann fyrsta í húsnum,

Maria tænti hjá Poul Johannes Buhl Nielsen

Norðragøtu 1926

sum bleiv sjúk av meslingum, men hjá børnum vóru teir ikki vandamiklir. Tá eg so var blivin frísk, tá kom eg at ganga hús úr húsi á Nesi at hjálpa teimum so frægt sum eg kundi, har meslingar vóru. Tað vóru ofta boð senda eftir Einar Djurhuus, kendur sum Heiðalæknin í ein mansaldur. Hann kom eg javnan at síggja hetta tíðarskeiðið.

Hesir meslingar komu eisini at merkjast væl

í Gøtu, har fleiri doyðu. Mostir mín, Marta, var gift við Høgna Zacharisassen úr Jákupsstovu. Anna, systir Høgna, hevur greitt frá, at hon og Olea, systir hennara,ingu ringar meslingar. Anna hóraði við neyð og deyð undan, meðan Olea doyði. Tær vóru 22 og 20 ára gamlar, tá tær gjørdust sjúkar. Ein triðja systir, Tomasía, sum tá var 18 ár, gjørdist eisini sjúk. Men hjá henni gjørdist sjúkan ikki so hættislig.